



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 435/2012-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. decembra 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť Ing. E. D., T., zastúpenej advokátkou JUDr. M. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 149/2005 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. E. D. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 149/2005 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 149/2005 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. E. D. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. E. D. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 404,37 € (slovom štyristoštyri eur a tridsaťsedem centov), ktorú je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet jej právnej zástupkyňi JUDr. M. D., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 435/2012-17 z 3. októbra 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. E. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 149/2005.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza: „... Proti mojej osobe je vedené exekučné konanie a to na Exekútorskom úrade JUDr. V. K. N., pod č. k. EX 261/2005-6 JK...

Súdny exekútor mi doručil upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 23. 3. 2005, proti ktorému som prostredníctvom môjho splnomocneného právneho zástupcu v zákonnej lehote podala námietky a to dňa 18. 5. 2005, nakoľko som túto exekúciu považovala za neprípustnú. V rámci vykonávania exekúcie mi súdny exekútor zablokoval účet v dôsledku čoho dodnes nemôžem disponovať so svojimi peniazmi a tento stav trvá už 7 rokov.

Následne zo strany súdneho exekútora celý spis bol odstúpený Okresnému súdu v Žiline, kde je evidovaný pod sp. zn. 18 Er 149/2005.

Od tohto termínu sa vo veci nekonalo, až dňa 8. 10. 2007 mi bola doručená výzva zo súdu podpísaná vyšším súdnym úradníkom... na zaplatenie súdneho poplatku. Táto záležitosť bola riešená telefonicky, pričom bolo vysvetlené, že súdny poplatok bol zaplatený v nalepených kolkoch tak, ako to vyplýva z mnou podaných námietok.

Následne dňa 16. 3. 2009 môjmu právnenému zástupcovi bola doručená výzva na zaslanie mojej plnej moci, na čo ním bolo reagované podaním zo dňa 16. 3. 2009, v ktorom bolo oznámené, že originál plnej moci spolu s námietkami bol doručený súdnemu exekútorovi JUDr. V. K. dňa 18. 5. 2005.

Následne dňa 6. 4. 2009 opäť bola zo súdu môjmu právnenému zástupcovi doručená výzva na doplatok za konanie súdu o námietkach vo výške 17,50 Eur.

Na túto výzvu opäť reagoval môj právny zástupca podaním zo dňa 6. 4. 2009, z ktorého je možné sa oboznámiť s tým, že poplatková povinnosť mnou bola splnená a žiaden nedoplatok z mojej strany nie je potrebné uhrádzať...

Uvedené skutočnosti teda spôsobujú prieťahy v konaní v rozsahu 7 rokov, pričom toto konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené a stále sa koná na úrovni prvostupňového súdu...

Podľa názoru sťažovateľky zbytočné prieťahy v predmetnom súdnom konaní sú spôsobené nečinnosťou súdu majúcou povahu v organizačnom zabezpečení práce súdu a priamym nedodržaním, resp. porušovaním exekučného poriadku za strany porušovateľa...“

3. Sťažovateľka je toho názoru, že postupom okresného súdu dochádza k porušovaniu jej základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto žiada vydať tento nález:

„Právo sťažovateľky Ing. E. D. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uverejneného pod č. 209/1992 Zb. porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Žiline, aby vo veci č. k. 18 Er 149/2005 konal bez zbytočných prietahov.

Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 20.000,- EUR a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Zároveň si uplatňujem trovy právneho zastupovania podľa vyhlášky 655/2004 Z. z., ktoré žiadam uhradiť na účet mojej právnej zástupkyne...“

Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka zdôvodnila *„... odopieraním poskytnutia spravodlivosti sťažovateľke vzniká tiež nemajetková ujmy spočívajúca najmä v pocitoch neistoty a bezmocnosti za stavu, keď príslušný súd vo veci za sedem rokov nerozhodol, čo sťažovateľku okrem iného núti zotrvať v stave neistoty ohľadom svojho práva a tiež reálneho termínu konečného rozhodnutia vo veci samej“*.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu okresný súd v písomnom podaní (sp. zn. 1 SprS/598/2012 z 24. októbra 2012) uviedol, že sa stotožňuje s priloženým písomným vyjadrením zákonnej sudkyne z 22. októbra 2012, v ktorom je uvedené: *«povinná upovedomenie o začatí exekúcie prevzala dňa 16. 5. 2005 a námietky proti exekúcii povinnou boli na pošte podané 18. 5. 2005 a súdnemu exekútorovi doručené dňa 25. 5. 2005. Z uvedeného je zrejmé, že tieto boli podané v zákonom stanovenej 14-dňovej lehote. Súdny exekútor ich súdu predložil až dňa 25. 9. 2007 ...*

Je pravdou, že vo veci vznikli prietahy, spis mne ako sudkyňi však prvýkrát bol predložený až s touto sťažnosťou dňa 18. 10. 2012 a o podaných námietkach som nemala vedomosť. Chcem však poukázať na to, že od októbra 2008 kedy som začala vybavovať predmetnú agendu, často dochádzalo k zmene vyšších súdnych úradníkov na tomto oddelení, ktorí najskôr potrebovali určitý čas na zaučenie, čo malo vplyv aj na dĺžku vybavovania vecí. Uvedené oddelenie bolo dlhodobo personálne obsadené. V súčasnej dobe bolo oddelenie posilnené o ďalších vyšších súdnych úradníkov a administratívnych pracovníkov, avšak enormne došlo k zvýšeniu nápadu nových vecí. Popri exekučnej agende som vybavovala aj veci oddelenia „C“ pri nástupe do funkcie sudcu mi bolo pridelených v októbri 2007 250 vecí napadnutých do konca roka 2006 z iných senátov, pričom sa jednalo o skutkovo a právne náročné veci, ktoré dovtedy neboli skončené v pôvodných senátoch. Popritom mi išiel aj plný nápad nových vecí...»

5. Sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k vyjadreniu okresného súdu okrem iného uviedla: „... som toho názoru, že skutočnosti, ktoré uvádza OS Žilina v podanom vyjadrení ho nezbavujú zodpovednosti za vzniknuté prietahy v súdnom konaní. OS Žilina ospravedlňuje vzniknuté prietahy v podstate slabým personálnym vybavením súdu a nadmerným množstvom napadnutých vecí a s tým spojenou nadmernou pracovnou vyťaženosťou zákonnej sudkyne...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám za to, že táto ústavná sťažnosť je dôvodná...“

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

7. Z obsahu sťažnosti, k nej pripojených písomností a zo spisu okresného súdu sp. zn. 18 Er/149/2005 ústavný súd zistil, že proti sťažovateľke je vedené exekučne konanie oprávneného F., D. (ďalej len „oprávnený“), na vykonanie exekúcie 1 792,73 € a trovy exekúcie. Žiadosť o udelenie poverenia č. k. EX 261/2005-6 na vykonanie exekúcie bola podaná súdnym exekútorom JUDr. V. K. (ďalej len „súdny exekútor“) na okresnom súde 21. februára 2005 a bola zaevidovaná pod sp. zn. 18 Er/149/2005. Následne boli vo veci vykonané tieto úkony:

- 3. marca 2005 okresný súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, ktoré súdny exekútor prevzal 11. marca 2005,

- 20. mája 2005 sťažovateľka podala prostredníctvom súdneho exekútora námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie,

- 6. júna 2005 súdny exekútor požiadal oprávneného, aby zaujal stanovisko k námietkam sťažovateľky,

- 25. septembra 2007 súdny exekútor predložil okresnému súdu námietky sťažovateľky proti začatiu exekúcie, aby rozhodol o nich,

- 12. augusta 2008 okresný súd požiadal súdneho exekútora o zapožičanie spisu sp. zn. EX 261/05,

- 25. augusta 2008 bol okresnému súdu doručený požadovaný spis,

- 11. marca 2009 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na zaslanie originálu plnej moci na zastupovanie v exekučnom konaní,

- 20. marca 2009 bol okresnému súdu doručený originál plnej moci na zastupovanie sťažovateľky v exekučnom konaní,

- 1. apríla 2009 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatila súdny doplatok za konanie o podaných námietkach proti exekúcii vo výške 17,50 € pod hrozbou zastavenia konania,

- 9. apríla 2009 bolo okresnému súdu doručené stanovisko sťažovateľky k výzve na zaplatenie súdneho doplatku za konanie o podaných námietkach,

- 31. augusta 2012 okresný súd doručil právnej zástupkyňi oprávneného námietky sťažovateľky,

- 17. septembra 2012 okresný súd doručil právnej zástupkyňi oprávneného (opakovane) námietky sťažovateľky proti začatiu exekúcie,
- 22. októbra 2012 okresný súd vyzval Ing. I. Š., správkyňu konkurznej podstaty oprávneného, aby sa v lehote 10 dní vyjadrila, či súhlasí s pokračovaním v exekúcii.

III.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza

zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je aj v exekučnom konaní (v rozsahu zákonných oprávnení a povinností súdu, pozn.) zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Ďalej z § 50 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) vyplýva, že námietky proti exekúcii je exekútor povinný doručiť súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia účastníkom. O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (i), správanie účastníka súdneho konania (ii) a postup samotného súdu (iii). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokúvanej veci. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

13. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o námietke povinnej v exekučnom konaní, teda po právnej stránke ide o štandardnú občianskoprávnou vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva.

14. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil okolnosti, na základe ktorých by sťažovateľka prispela k celkovej dĺžke prebiehajúceho exekučného konania.

15. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom konajúceho okresného súdu v predmetnej veci. Sťažovateľka v sťažnosti nekonkretizovala obdobia, počas ktorých malo dôjsť k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, ale poukázala na celkovú dĺžku konania v trvaní viac ako 7 rokov. Úkony okresného súdu v období od 25. septembra 2007, keď mu súdny exekútor predložil námietky sťažovateľky proti začatiu exekúcie, aby rozhodol o nich, sú poznačené nečinnosťou, neefektívnosťou a nekoncentrovanosťou. Okresný súd od 26. septembra 2007 do 12. augusta 2008 a od 25. augusta 2008 až do 11. marca 2009, ďalej od 9. apríla 2009 do 24. augusta 2012 v dĺžke takmer 5 rokov bol absolútne nečinný a nevykonával žiaden procesný úkon vo veci.

16. Okresný súd v tejto súvislosti nepochybne porušil svoje zákonné povinnosti dané mu právnymi predpismi (predovšetkým § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý mu ukladá rozhodnúť o námietkach proti exekúcie najneskôr do 60 dní od ich doručenia). Konanie na okresnom súde je poznačené ako celok neprimeranou dĺžkou konania, neefektívnosťou a nesústredenosťou. Okresný súd síce mechanicky vykonával jednotlivé administratívne úkony, ale vec meritórne neposudzoval.

17. Obranu okresného súdu spočívajúcu v organizačných vzťahoch a personálnych problémoch ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou priet'ahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže

v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že okresný súd prietahy v exekučnom konaní priznal.

18. Ústavný súd preto dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er/149/2005 už len z dôvodu celkového trvania tohto konania (takmer 5 rokov), keď o námietkach sťažovateľky doteraz okresný súd vôbec nerozhodol, došlo u sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenú dĺžku konania nemožno v rozumnej miere ospravedlniť žiadnymi relevantnými okolnosťami tohto prípadu.

19. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

20. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľky ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov.

21. Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. 18 Er/149/2005 konal bez zbytočných prietahov, nepovažoval ale vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto dospel k záveru, že treba rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľky priznať jej primerané finančné zadostučinenie. Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 20 000 € z dôvodov pretrvávajúcej

dlhodobej právnej neistoty, ktorá pretrváva naďalej. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

22. Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 Er/149/2005, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, zohľadniac tiež výšku požadovanej istiny (čo je v hre) ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nepredstavuje realizáciu práva priznaného čl. 46 ods. 3 ústavy, t. j. primerané finančné zadosťučinenie nemožno stotožňovať s odškodným, s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

23. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľke, ktorá bola vo veci namietaných porušení svojich práv úspešná, vznikli trovy konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala 3 úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie sťažnosti 5. septembra 2012 a zaujatie písomného stanoviska z 12. novembra 2012 k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je 1/6 z výpočtového základu. Za jeden právny úkon vykonaný v roku 2012 patrí advokátke odmena z výpočtového základu 763 €, t. j. 127,16 €, a režijný paušál 7,63 € (127,16 €

+ 7,63 €), teda spolu = 134,79 €. Celková odmena (celkovo 3 úkony) za právne zastúpenie pred ústavným súdom predstavuje sumu 404,37 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyňi sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012